

— Деца, отъ тоя часъ се разпускате. Царьтъ е заповѣдалъ да се събере и въоръжи всичката наша войска. Започва се война за освобождението на Македония и Одринско!

Изпървомъ децата изгръпнаха, завладѣ ги незнаенъ страхъ. Ала тѣ скоро се окопитиха и когато видѣха радостното лице на учителя, всички едногласно извикаха:

— Ура! Да живѣе нашата войска!

— Да живѣе България! извика учителятъ съ зачервенено лице. Децата повториха гръмко съ махане на ръце „да живѣе България“ и сами запѣха:

„Тихъ бѣлъ Дунавъ се вълнува,
Весело шуми . . .“

* * *

Минаха се четири месеца. Отъ бойното поле идѣха винаги радостни новини. Храбритѣ български войски разбиваха на всѣкъде неприятелитѣ и стѣпка по стѣпка освобождаваха Македония.

Народътъ се радваше. Черковнитѣ камбани звѣнѣха весело. Старцитѣ, женитѣ и децата се събираха и благодарѣха на Бога за победитѣ.

Всички учители, както и гражданитѣ, бѣха отишли на бойното поле. Ала министрътъ на народната просвѣта нареди училищата да се отворятъ отъ учителкитѣ. По-сетне освободиха отъ войската и старитѣ учители. Децата постѣпиха подиръ нова година пакъ на учение, но въ частни къщи, защото училищнитѣ здания бѣха обърнати въ болници за ранени и болни войници.

Когато Цвѣтко дойде въ училището, той не намѣри другарката си Ружа. Той разпита за нея и